

LIBRIS

We know
books

ADINA POPESCU

*Vine vacanța
cu trenul
din Franța*

Ilustrații de Bilyana Velikova

young art

Cuprins

LA MUNTE

Unde e laptele de Alimentara?	9
Max, omul de zăpadă	19
Cea mai cuminte elevă din tabără	26
Cum să te păzești de urs	39
Sania, prăpastia și ciocolata chinezească	47
E treaba dumneavoastră!	58
Singuri, pe vârful Omu	72
La munte, cu trenul personal	81

LA MARE

Un sejur durează douăsprezece zile	93
La Calul Bălan	101
Sunt pietre în apă...	113
Ce-i Constanța?	127
Podul de piatră s-a dărâmat	137

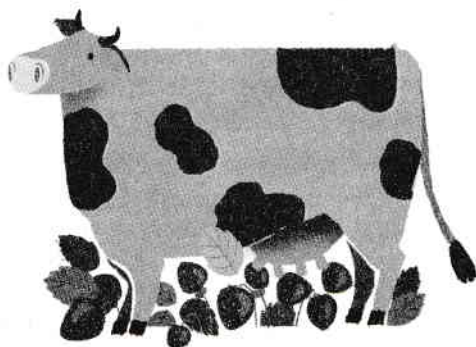
ÎN ORICE ÎMPREJURARE

La Jegălia	153
Jocurile din spatele blocului	161
Tata mare	177
Olimpiada de gimnastică	181
Mama mare	190
În oraș	194
Lebăda	203
Dacă doriți să revedeți...	209
Atunci când animalele sunt libere și aproape de noi	224
FOTOGRAFII DE VACANȚĂ	239

LBRIS

We know
books

LA MUNTE

Unde e laptele de Alimentara?

La grădiniță, când se apropie vacanța, toate educatoarele sunt mai vesele și ne învață cântece și poezii pentru serbarea de sfârșit de an. La serbare vin toți părinții, uneori și bunicii sau frații mai mari care sunt deja la școală. Frații mai mari stau în spatele sălii și râd atunci când noi interpretăm furnica și greierele din fabula *Greierele și furnica* sau când facem pe ciupercuțele în numărul nostru de balet. Eu nu am nici frați, nici surori. Suntem doar noi trei: Doina, Anton și cu mine. Eu sunt singura lor bucurie și asta se vede mereu. Când avem o ciocolată, o împărțim între noi, de fapt doar eu și Anton mâncăm din ea, pentru că Doina nu vrea să ajungă cât o balenă. Mă bucur că nu trebuie s-o mai împart cu cineva, pentru că ciocolata este oricum prea mică. Mă gândesc încă la ciocolata adevărată, cea chinezească, cu un ambalaj auriu și cu un palat desenat, despre care Doina mi-a zis că se numește „pagodă”. Ciocolata românească nu se pune, îți poți rupe dinții în ea și are gust de carton. Deși n-am mâncat niciodată carton

și nu știu ce gust are, dar îmi pot imagina, pentru că am mâncat odată un lipici care se numește pastă albă de lipit Pescăruș. Și credeți-mă că avea un gust foarte scârbos! Poate că i-aș da din ciocolata mea chinezească unui frate sau unei surori, dar n-aș împărți pentru nimic în lume bananele care se vând la Alimentara doar iarna, înainte de Crăciun, pentru că sosesc tocmai din țările calde, unde, când la noi e iarnă, la ei e vară și atunci se coc. La noi în țară nu cresc banane și nu înțeleg de ce. Dacă aș avea puteri fabuloase, precum toate zânele din cartea *Povești cu zâne* de Contesa de Ségur, aș face să crească banane în toți copăceii de pe Calea Moșilor. Dacă ar crește banane în copaci, lucrurile s-ar schimba pentru că părinții noștri n-ar mai trebui să stea la cozi pentru ele. Și ar fi atâtea banane, încât chiar aș fi de acord să le împart cu toți copiii de pe Calea Moșilor. Pentru că oricum ar fi prea multe și n-aș putea să le mănânc pe toate.

— Adina, nu ți-ai dori să ai o soră? mă întreabă într-o zi Doina.

— Ce fel de soră? întreb eu.

— Uite, e o fetiță undeva, la țară, pe care o cheamă Mariana și care nu are părinți. E foarte deșteaptă, știe să citească chiar dacă e în grupa mare, exact ca tine. Nu vrei să o luăm la noi acasă? Asta ar însemna să o adoptăm.

Mă gândesc un pic – îmi dau seama că nu știu cum arată o fetiță de la țară, dacă e diferită în vreun fel. Noi locuim la bloc. Poate că o să vrea să mulgă vaca – așa cum am văzut într-o carte că fac oamenii de la țară. Iar noi nu avem vaci la bloc, bem lapte de la Alimentara. Se găsește în niște sticle cu capac argintiu. Capacele le transformăm în conduri de argint pentru păpuși. Nu cred că Mariana s-ar simți bine cu noi, la bloc.

— Nu vreau! zic eu.

— Bine, cum spui tu... dar gândește-te că i-am face un bine unui copil care are nevoie de părinți.

— De ce îi spui lui mama ta Doina? mă întreabă Delia, la grădinița.

— Dar cum să-i spun? zic eu.

— Eu îi spun Doinei mele mamă, zice ea. Sau mami.

Mă gândesc un pic. Toții copiii de la grădiniță le spun Doinelor lor mamă sau mami. Numai eu îi spun Doina.

— Ce face mama ta? o întreb.

— Păi, face de mâncare, face curat în casă, îmi coase uniforma de șoim dacă se rupe, vine la serbare, mă ceartă dacă nu-s cuminte, îmi ia jucării...

— Așa face și Doina. Face curat, ne face mâncare, mi-a cusut costumul pentru serbare ca să fiu Veronica din filmul *Veronica*. Mi-a făcut și pompoane galbene pentru păr. Și face și altele... când vine de la serviciu, vine cu unt și ouă, într-o plasă. Când stă acasă, dă telefoane și face comandă la Casa de Comenzi, ca noi să avem alune sărate, bomboane cubaneze și chiar ciocolată chinezească... din aia cu pa-go-dă!

— Mișto! zice Delia. Atunci de ce nu-i spui lui Doina mamă sau mami? Face tot ce trebuie să facă o mamă.

Nu știu.

Dar mă gândesc că poate ar trebui să-i zic lui Doina „mamă“ ca să intru și eu în rândul lumii.

Vom merge în vacanță la Valea Drăganului. E un loc special pentru vacanțe, aproape de Cluj, acolo unde locuiesc bunicii mei.

— De ce n-am mers la Sinaia? întreabă Anton.

— Pentru că n-am mai găsit bilete... la Valea Drăganului au fost bilete ieftine. Le-am găsit în ultimul moment.

— Nu puteam să mergem la una din gazdele noastre?

Lui Anton nu-i place decât la Sinaia sau la Bușteni unde sunt trasee pe care putem urca pe munte. Urcăm sus, pe munte, uneori chiar până la Cota 2 000 sau la Vârful Omu, iar Anton știe cum să se ferească de urși. Adică, dacă aude ursul, fuge și ne lasă pe mine și pe Doina în urmă. După care ne așteaptă și se miră că n-a fost, de fapt, niciun urs și doar alți turiști care urcau și ei pe munte și făceau zgomote prin tufișuri.

— Nu aveau camere libere decât în august și noi ne-am luat concediu acum, în iulie... În iulie nu se găsesc gazde bune.

Mă întreb dacă la Valea Drăganului sunt trasee montane sau urși pentru că altfel vacanța noastră n-ar mai avea niciun farmec.

După ce coborâm din tren, Anton e dezamăgit – Valea Drăganului arată ca un sat, deși Doina spune că există și munți de-o parte și de alta. Însă nu se văd de păduri. Sunt multe păduri aici.

— Stai să ajungem la cabană! zice ea. Acolo e ca la munte!

Mergem o oră prin sat, e cald și ne e sete. Ne bate soarele în cap, iar Anton e cu dinții-n sus, cum zicem noi, adică e foarte nervos:

— Doino, uite așa ceva nu s-ar fi întâmplat la Bușteni, unde e altă climă! Atunci când sunt patruzeci de grade în București, acolo e răcoare, nu arde soarele în halul ăsta, ca aici! Ne-ai adus tu la Valea Drăganului!

Doina nu spune nimic, doar merge cu rucsacul în spate și mă târâie de mână după ea, prin praf.

După ce se termină satul, începe în sfârșit traseul montan, dar e scurt. Ajungem repede la cabană. E înaltă aproape cât blocul nostru de opt etaje și are în jur o pajiște. E frumos.

Arătăm biletele la recepție și primim camera. Are două paturi, însă Doina și Anton trag de ele ca să le lipească unul de altul și să facă un singur pat, mai mare, iar eu o să dorm la mijloc, dar deja m-am obișnuit. Mereu când mergem în vacanță toți trei, primim aceeași cameră cu două paturi, iar Anton se plânge că patul lui e prea tare. Sau vrea să schimbe perna cu Doina. Uneori, primim un pat de copil și atunci doarme Doina în el, pentru că e un pat pliant, cel mai prost pat posibil și eu n-aș putea să dorm acolo, fără să cad și să mă lovesc. Iar Anton, care e foarte pretențios atunci când doarme, spune că nu încapă în patul pliant, că-i atârână picioarele și că nu poate să doarmă în el. Doina, în schimb, nu se plânge niciodată de nimic și doarme oriunde.

După ce ne cazăm, Anton merge la barul de lângă recepție și își ia o bere. Merg și eu.

— Aveți Pepsi?

— Nu avem, zice barmanul care e același cu recepționarul.

„Unde ai mai văzut tu Pepsi, tocmai la Valea Drăganului?“, mi se pare mie că aud, însă barmanul n-a spus nimic. Doar se hlizește la mine. O vacanță fără Pepsi nu e vacanță!

— Aveți Brifcor? mai încerc eu, plină de speranță.

— Nu avem.

— Du-te la Sinaia sau la Bușteni pentru Brifcor! râde Anton în timp ce bea din bere, dar parcă nu e râsul lui. S-o crezi tu că o să găsești Brifcor într-o păduchelniță de cabană ca asta!

Barmanul se uită urât, eu stau bosumflată și îmi vine să plâng. Doina nu e pe nicăieri, probabil că e în cameră și șterge toaleta cu spirt, ca să ne putem așeza pe ea, fără să luăm microbi.